Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (deveto vijeće)

18. srpnja 2013.*

„Poljoprivreda – Sustav uvoznih dozvola – Uredba (EZ) br. 1291/2000 – Članak 35. stavak 4. točka (c) – Sredstva osiguranja položena prilikom podnošenja zahtjeva za izdavanje dozvola – Uvozna dozvola – Zakašnjelo podnošenje dokaza o njezinoj uporabi – Sankcija – Izračun zadržanog iznosa – Uredba (EZ) br. 958/2003 – Carinske kvote“

U predmetu C-211/12,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Corte d'appello di Roma (Italija), odlukom od 26. ožujka 2012., koju je Sud zaprimio 3. svibnja 2012., u postupku

**Martini SpA**

protiv

**Ministero delle Attività Produttive,**

SUD (deveto vijeće),

u sastavu: J. Malenovský, predsjednik vijeća, U. Lõhmus (izvjestitelj) i A. Prechal, suci,

nezavisni odvjetnik: N. Wahl,

tajnik: A. Impellizzeri, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 21. ožujka 2013.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za Martini SpA, F. Capelli i M. Valcada, *avvocati*,

— za talijansku vladu, G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju F. Varrone, *avvocato dello Stato*,

— za vladu Helenske Republike, X. A. Basakou, u svojstvu agenta,

— za Europsku komisiju, P. Rossi i B.-R. Killmann, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez njegova mišljenja,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: talijanski

**Presudu**

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 35. Uredbe Komisije (EZ) br. 1291/2000 od 9. lipnja 2000. o utvrđivanju zajedničkih detaljnih pravila za primjenu sustava uvoznih i izvoznih dozvola i potvrda o utvrđivanju unaprijed za poljoprivredne proizvode (SL L 152, str. 1.), kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 325/2003 od 20. veljače 2003. (SL L 47, str. 21.; u daljnjem tekstu: Uredba br. 1291/2000).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Martinija SpA (u daljnjem tekstu: Martini) i Ministera delle Attività produttive (u daljnjem tekstu: Ministero), u vezi s iznosom sankcije izrečene zbog zakašnjelog podnošenja dokaza o uporabi uvozne dozvole.

## Pravni okvir

### *Uredba br. 1291/2000*

3 Uredba br. 1291/2000 stavljena je izvan snage i zamijenjena Uredbom Komisije br. 376/2008 od 23. travnja 2008. o utvrđivanju zajedničkih detaljnih pravila za primjenu sustava uvoznih i izvoznih dozvola i potvrda o utvrđivanju unaprijed za poljoprivredne proizvode (SL L 114, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 28., str. 102.). Međutim, imajući u vidu vrijeme nastanka činjenica u glavnom postupku, na njega se i dalje primjenjuje Uredba br. 1291/2000, čije uvodne izjave 10. i 12. glase:

„(10) Uredbe Zajednice kojima su uvedene [uvozne i izvozne] dozvole i potvrde o utvrđivanju unaprijed utvrđuju da njihovo izdavanje podliježe polaganju sredstava osiguranja kojima se jamči ispunjenje obveze uvoza ili izvoza tijekom roka njihove valjanosti. Potrebno je navesti kad je obveza izvoza ili uvoza ispunjena.

[...]

(12) Uvozne dozvole ponekad se koriste za upravljanje kvantitativnim uvoznim sporazumima. To je moguće samo ako je znanje o uvozu obavljenom u okviru izdanih dozvola dostupno u razumno kratkom razdoblju; u takvim slučajevima, zahtjev za pružanjem dokaza da su dozvole bile uporabljene nije samo u interesu pravilnoga upravljanja, već postaje ključno za upravljanje navedenim kvantitativnim sporazumima. Dotični dokaz pruža se predočenjem primjerka br. 1 dozvole i, ukoliko je potrebno, njezinih izvadaka; taj je dokaz moguće pružiti u razumno kratkom razdoblju. Takav bi vremenski rok trebalo stoga utvrditi ukoliko na to upućuju pravila Zajednica o dozvolama koje se upotrebljavaju za upravljanje kvantitativnim sporazumima.” [neslužbeni prijevod]

4 Članak 35. navedene uredbe sadržava pravila koja uređuju postupak oslobađanja sredstava osiguranja i, među ostalim, uvjete i omjere u kojima sredstva osiguranja treba zadržati. Njegov članak 2. propisuje:

„Podložno primjeni članaka 40., 41. ili 49., ako obveza uvoza ili izvoza nije bila ispunjena, sredstva osiguranja se zadržavaju u iznosu koji je jednak razlici između:

(a) 95 % količine naznačene u dozvoli ili potvrdi

i

(b) stvarno uvezene ili izvezene količine.

Ako je dozvola izdana na osnovi broja grla, rezultat 95-postotnog naprijed navedenog izračuna se, prema potrebi, zaokružuje na sljedeći manji cijeli broj grla.

Međutim, ako uvezena ili izvezena količina iznosi manje od 5 % količine naznačene u dozvoli ili potvrdi, sredstva osiguranja se zadržavaju u cijelosti.

[...]" [neslužbeni prijevod]

5 Stavak 4. tog članka 35., koji se, među ostalim, odnosi na posljedice zakašnjenja u predočenju dokaza o uporabi dozvole ili potvrde, glasio je:

„4. (a) Dokaz iz članka 33. stavka 1. točaka (a) i (b) mora se predočiti u roku od dva mjeseca od isteka dozvole ili potvrde, osim ako to nije moguće zbog više sile.

[...]

(b) iznos koji se zadržava s obzirom na količine za koje dokaz u vezi s izvoznom dozvolom s unaprijed utvrđenom subvencijom nije pružen u roku utvrđenom u točki (a), prvoj alineji, smanjuje se [za različite postotke ovisno o kašnjenju u podnošenju dokaza, izračunat u mjesecima koji slijede nakon datuma isteka dozvole ili potvrde];

(c) u slučajevima osim onih iz točke (b), iznos koji se zadržava s obzirom na količine za koje nije predočen dokaz u roku utvrđenom u točki (a), ali je predočen najkasnije u 24. mjesecu od isteka dozvole ili potvrde, iznosi 15 % iznosa koji bi bio potpuno zadržan da proizvodi nisu bili uvezeni ili izvezeni; ako, za određeni proizvod, postoje dozvole ili potvrde s različitim razinama sredstava osiguranja, najniža stopa koja se primjenjuje na uvoz ili izvoz upotrebljava se za izračun iznosa koji se zadržava.

[...]" [neslužbeni prijevod]

*Uredba (EZ) br. 1162/95*

6 U skladu s člankom 10. Uredbe Komisije (EZ) br. 1162/95 od 23. svibnja 1995. o utvrđivanju zajedničkih detaljnih pravila za primjenu sustava uvoznih i izvoznih dozvola i potvrda o utvrđivanju unaprijed za poljoprivredne proizvode (SL L 117, str. 2.), kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 2333/2002 od 23. prosinca 2002. (SL L 349, str. 24.; u daljnjem tekstu: Uredba br. 1162/95):

„Sredstva osiguranja za dozvole za proizvode navedene u članku 1. Uredbe [Vijeća] (EEZ) br. 1766/92 [od 30. lipnja 1992. o zajedničkoj organizaciji tržišta žitarica (SL L 181, str. 21.)] iznose:

(a) 1 euro po toni za izvozne dozvole na koje se ne primjenjuje četvrta alineja članka 10. stavka 4. Uredbe (EEZ) br. 1766/92 [...]"

*Uredba (EZ) br. 958/2003*

7 Uredba Komisije (EZ) br. 958/2003 od 3. lipnja 2003. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu Odluke Vijeća 2003/286/EZ u pogledu koncesija u obliku carinskih kvota Zajednice za određene proizvode od žitarica podrijetlom iz Republike Bugarske i o izmjeni Uredbe (EZ) br. 2809/2000 (SL L 136, str. 3.) stavljena je izvan snage Uredbom Komisije (EZ) br. 1996/2006 od 22. prosinca 2006. o prilagodbi nekoliko uredaba u području tržišta žitarica zbog pristupanja Bugarske i Rumunjske Europskoj uniji (SL L 398, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 62., str. 128.). Međutim, imajući u vidu vrijeme nastanka činjenica u glavnom postupku, na njega se i dalje primjenjuje Uredba br. 958/2003.

8 Uvodna izjava 6. Uredbe br. 958/2003 glasi:

„Kako bi se osiguralo ispravno upravljanje kvotama, sredstvo osiguranja za uvozne dozvole treba odrediti relativno visoko, odstupajući od članka 10. [Uredbe br. 1162/95]”.

9 Članak 1. stavak 2. te uredbe određuje:

„Uvoz kukuruza [...] podrijetlom iz Republike Bugarske i na koji se primjenjuje nulta stopa uvozne carine u okviru carinske kvote [...] podliježe izdavanju uvozne dozvole koja se izdaje u skladu s odredbama ove uredbe.” [neslužbeni prijevod]

10 U skladu s člankom 1.a navedene uredbe:

„Gospodarski subjekt može podnijeti samo jedan zahtjev za izdavanje uvozne dozvole za predmetno razdoblje [...] Kada gospodarski subjekt podnese više od jednog zahtjeva, svi njegovi zahtjevi se odbijaju, a sredstva osiguranja položena prilikom podnošenja zahtjevâ zadržavaju se u korist predmetne države članice.” [neslužbeni prijevod]

11 Članak 8. te iste uredbe propisuje da je „sredstvo osiguranja za uvozne dozvole propisane ovom uredbom trideset eura po toni”. [neslužbeni prijevod]

## Glavni postupak i prethodna pitanja

12 Martini je bio korisnik dozvole koju je nadležno talijansko tijelo izdalo 15. rujna 2003. radi uvoza 7000 tona kukuruza podrijetlom iz Bugarske po nultoj stopi carine. U skladu s člankom 8. Uredbe br. 958/2003, to je društvo položilo sredstvo osiguranja u visini od 30 eura po toni kao jamstvo za ispunjenje svojih obveza uvoza.

13 Osim navedenih obveza, ispunjenje kojih nije sporno, Martini je morao predočiti dokaz o uporabi svoje dozvole najkasnije do isteka drugog mjeseca nakon datuma isteka njezine valjanosti kako bi oslobodio sredstvo osiguranja o kojem je riječ. Dana 17. veljače 2004. Ministero je donijelo dekret o zadržavanju iznosa od 31.500 eura, koji odgovara iznosu od 15 % tog sredstva osiguranja, s obrazloženjem da to društvo nije poštovalo određeni rok.

14 Dana 20. veljače 2004. Martini je podnio tužbu protiv tog dekreta, osporavajući uporabu iznosa sredstva osiguranja, stvarno položenog radi uvoza o kojem je riječ, kao parametra za izračun iznosa koji se zadržava. To društvo smatra da, na temelju članka 35. stavka 4. točke (c) Uredbe br. 1291/2000, iznos koji se zadržava zbog zakašnjelog podnošenja dokaza o uporabi uvozne dozvole treba izračunati ne po stopi sredstva osiguranja u visini od 30 eura po toni uvezenog proizvoda koje je isplaćeno u ovom slučaju, već po stopi od jednog eura po toni, što se općenito primjenjuje na dozvole ili potvrde za postupke uvoza kukuruza podrijetlom iz trećih zemalja na temelju članka 10. Uredbe br. 1162/95.

15 Dana 8. ožujka 2004. Ministero je potvrdilo navedeni dekret. Ipak, na Martinijev prijedlog, Ministero je od Glavne uprave za poljoprivredu Europske komisije zahtijevao mišljenje o tumačenju članka 35. stavka 4. točke (c) Uredbe br. 1291/2000. Iz Komisijina odgovora od 20. travnja 2004. proizlazi da se posljednji dio te odredbe može primijeniti samo ako postoji druga uvozna dozvola s različitim stupnjem sredstva osiguranja koja se pod istim uvjetima može upotrijebiti za uvoz proizvoda o kojem je riječ. S obzirom na taj odgovor, Ministero je potvrdilo sadržaj svojega dekreta kojim se proglašava zadržavanje sredstva osiguranja.

16 Dopisom od 21. svibnja 2004. Martini je izvijestio Ministero da ispunjava uvjete za primjenu odstupanja propisanog člankom 35. stavkom 4. točkom (c) Uredbe br. 1291/2000 s obzirom na činjenicu da je također korisnik uvozne dozvole izdane za isto razdoblje i za istu vrstu proizvoda podrijetlom iz treće zemlje osim Bugarske, kojom je predviđeno sredstvo osiguranja od jednog eura po toni. Slijedom toga, ponovio je zahtjev Ministeru da iznos koji se zadržava izračuna na temelju uobičajene stope sredstva osiguranja koje se primjenjuje na tržište o kojem je riječ.

17 Ministero je međutim smatralo da ta druga dozvola ne ispunjava uvjete za primjenu odstupanja jer nije bila izdana na temelju Uredbe br. 958/2003 te se nije odnosila na uvoz kukuruza podrijetlom iz Bugarske. Posljedično, 22. lipnja 2004. Ministero je još jedanput potvrdilo svoj dekret.

18 Martinijeva tužba podnesena Tribunaleu di Roma protiv navedenog dekreta odbijena je presudom od 14. siječnja 2008. pa je to društvo uložilo žalbu protiv nje pred Corteom d'appello di Roma. To je društvo smatralo da postoji nekoliko mogućih tumačenja pravila o kojima je riječ.

19 U tim je okolnostima Corte d'appello di Roma odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članak 35. [Uredbe br. 1291/2000] tumačiti na način da je glavni cilj sankcije koja je njime propisana, a koja se sastoji od zadržavanja cjelokupnog sredstva osiguranja koje moraju položiti gospodarski subjekti koji su dobili uvoznu/izvoznu dozvolu za proizvod koji je uređen zajedničkom organizacijom tržišta žitarica, odvraćanje gore navedenih gospodarskih subjekata od nepoštovanja glavne obveze (kao što je stvarni uvoz ili izvoz žitarica spomenutih u dozvoli o kojoj je riječ) koju su gospodarski subjekti dužni poštovati kad je riječ o postupku za koji su dobili tu dozvolu i položili odgovarajuće sredstvo osiguranja?

2. Treba li odredbe iz članka 35. stavka 4. [Uredbe br. 1291/2000], u dijelu u kojem se njima uređuju rokovi i pravila o oslobađanju sredstva osiguranja položenog prilikom izdavanja uvozne dozvole, tumačiti na način da, u slučaju nepoštovanja dodatne obveze koje se, osobito, sastoji od zakašnjelog podnošenja dokaza o pravilno izvršenom uvozu (i, zbog toga, zakašnjelog podnošenja zahtjeva za oslobađanje položenog sredstva osiguranja), iznos sankcije koju treba izreći treba odrediti bez obzira na iznos posebnog sredstva osiguranja za koje treba odrediti zadržavanje u cijelosti u slučaju nepoštovanja glavne obveze koja se odnosi na isti postupak uvoza i, osobito, s obzirom na uobičajeni iznos sredstva osiguranja koji se općenito primjenjuje na uvoz proizvoda iste vrste izvršen tijekom referentnog razdoblja?

3. Treba li članak 35. stavak 4. točku (c) [Uredbe br. 1291/2000], u dijelu u kojem je njime propisano da ‚ako, za određeni proizvod, postoje dozvole ili potvrde s različitim razinama sredstava osiguranja, najniža stopa koja se primjenjuje na uvoz ili izvoz upotrebljava se za izračun iznosa koji se zadržava [...]', tumačiti na način da, kada je gospodarski subjekt Zajednice pravilno uvezao žitarice, nepoštovanje roka propisanog za podnošenje dokaza da je izvršen uvoz u Europsku zajednicu treba podlijegati sankciji čiji iznos treba izračunati s obzirom na najnižu stopu sredstva osiguranja koja je na snazi tijekom razdoblja u kojem je proizvod o kojem je riječ uvezen, bez obzira na to jesu li ispunjeni posebni uvjeti u vezi s carinom (kao što to tvrdi [...] Martini) ili isključivo kada su ispunjeni posebni uvjeti (kao što tvrdi Talijanska Država)?"

## O prethodnim pitanjima

*Prvo pitanje*

20 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 35. Uredbe br. 1291/2000 tumačiti na način da je cilj sredstva osiguranja iz te odredbe osigurati ispunjenje obveze uvoza.

21 U tom pogledu, treba istaknuti da je, u skladu s uvodnom izjavom 10. Uredbe br. 1291/2000, jedan od ciljeva takvog sredstva osiguranja osigurati ispunjenje obveze uvoza predmetnih proizvoda tijekom roka valjanosti uvozne dozvole.

22 Međutim, kao što proizlazi iz samog teksta članka 35. stavka 4. navedene uredbe, svrha navedenog sredstva osiguranja jest također osigurati da se dokaz o uporabi dozvole predoči unutar određenog roka. Naime, kao što proizlazi iz uvodne izjave 12. iste uredbe, uvozne dozvole ponekad se koriste za upravljanje kvantitativnim uvoznim sporazumima, što zahtijeva poznavanje podataka o uvozu izvršenom na temelju izdanih dozvola u relativno kratkim rokovima. Stoga sredstvo osiguranja iz članka 35. Uredbe br. 1291/2000 također doprinosi postizanju cilja upravljanja kvantitativnim uvoznim sporazumima.

23 Stoga na prvo pitanje treba odgovoriti da članak 35. Uredbe br. 1291/2000 treba tumačiti na način da cilj sredstva osiguranja iz te odredbe nije samo osigurati ispunjenje obveze uvoza već također da se dokaz o uporabi dozvole predoči unutar određenog roka.

*Drugo i treće pitanje*

24 Svojim drugim i trećim pitanjem, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 35. stavak 4. točku (c) Uredbe br. 1291/2000 tumačiti na način da u slučaju zakašnjelog podnošenja dokaza o pravilno izvršenom uvozu iznos koji se zadržava, za količine za koje dokaz nije bio predočen u roku utvrđenom u točki (a) istog stavka, treba izračunati na temelju stope sredstva osiguranja koja je stvarno primijenjena prilikom podnošenja zahtjeva za izdavanje dozvole ili dozvola u vezi s tim uvozom. Za potrebe takvog tumačenja sud koji je uputio zahtjev pita se je li možda bitna okolnost da je sredstvo osiguranja položeno na temelju stope koja je viša od one koja se primjenjuje na drugi uvoz iste vrste proizvoda kao što je uvezeni proizvod, s obzirom na to da je potonji oslobođen od plaćanja uvozne carine.

25 Najprije treba istaknuti da se u tekstu članka 35. stavka 4. točke (c) Uredbe br. 1291/2000 jasno navodi da sankcija za zakašnjelo podnošenje dokaza o pravilnom izvršenju uvoza, u pravilu, iznosi 15 % iznosa koji bi bio potpuno zadržan da proizvodi nisu bili uvezeni ili izvezeni. Iz toga proizlazi da, u načelu, izračun te sankcije treba temeljiti na stopi sredstva osiguranja koja je bila stvarno primijenjena prilikom podnošenja zahtjeva za izdavanje uvozne dozvole u vezi s uvozom za koji u određenom roku nije predočen dokaz da je izvršen.

26 Međutim, treba podsjetiti da je u posljednjem dijelu članka 35. stavka 4. točke (c) Uredbe br. 1291/2000 također propisano da ako za određeni proizvod postoje dozvole ili potvrde s različitim razinama sredstava osiguranja, najniža stopa koja se primjenjuje na uvoz upotrebljava se za izračun iznosa koji se zadržava.

27 Bitno je da se navedene dozvole istodobno primjenjuju na istu uvezenu količinu. Naime, tekst posljednjeg dijela članka 35. stavka 4. točke (c) Uredbe br. 1291/2000, osobito izraz „najniža stopa koja se primjenjuje na uvoz” znači da se ne može uzeti u obzir stopa sredstva osiguranja koja nije konkretno primjenjiva na uvoz o kojem je riječ (ili čak upotrijebiti za dozvolu koja stvarno obuhvaća uvezenu količinu) radi izračuna sankcije propisane tom odredbom, i to bez obzira na činjenicu da se takva stopa sredstva osiguranja može smatrati „uobičajenom stopom” za vrstu predmetnog proizvoda.

28 Takvo tumačenje potvrđuje okolnost da se, kao što je istaknula Komisija, posebno pravilo iz posljednjeg dijela članka 35. stavka 4. točke (c) Uredbe br. 1291/2000 može objasniti zamjenjivošću uvezenih količina i teškoćom dovođenja u vezu konkretne dozvole s jednom količinom, a ne s nekom drugom. Bez tog posebnog pravila postojala bi opasnost da nadležno tijelo zakašnjenje sankcionira primjenom najviše umjesto najniže stope u pogledu količina na koje se primjenjuju dozvole s različitim razinama sredstva osiguranja.

29 Posljedično, navedeno posebno pravilo primjenjuje se isključivo kad se uvoznik pred nadležnim tijelom istodobno poziva na nekoliko dozvola s različitim razinama sredstva osiguranja za čitav postupak u vezi s istim proizvodom istog podrijetla.

30 U tim okolnostima treba smatrati da se nekoliko dozvola s različitim razinama sredstva osiguranja primjenjuje na uvoz određenog proizvoda, u smislu posljednjeg dijela članka 35. stavka 4. točke (c) Uredbe br. 1291/2000, kada se uvoznik pred nadležnim tijelom istodobno poziva na nekoliko dozvola s različitim razinama sredstva osiguranja za čitav postupak u vezi s istim proizvodom istog podrijetla i nadležno tijelo konkretno može primijeniti različite razine na uvezenu količinu.

31 Kad je riječ o glavnom postupku, treba primijetiti da iz spisa dostavljenog Sudu ne proizlazi da je Martini predočio nekoliko dozvola s različitim razinama sredstva osiguranja za uvoz kukuruza podrijetlom iz Bugarske, što mora provjeriti sud koji je uputio zahtjev. Ako se pokaže da je o tome riječ, posebno pravilo iz posljednjeg dijela članka 35. stavka 4. točke (c) Uredbe br. 1291/2000 ne primjenjuje se na okolnosti iz glavnog postupka.

32 S druge strane, čak i ako pretpostavimo da se to posebno pravilo primjenjuje na okolnosti iz glavnog postupka, ako sud koji je uputio zahtjev utvrdi da je Martini doista predočio nekoliko dozvola s različitim razinama sredstva osiguranja za uvoz kukuruza o kojem je riječ u glavnom predmetu, treba istaknuti da se izraz „najniža stopa koja se primjenjuje na uvoz”, u smislu posljednjeg dijela članka 35. stavka 4. točke (c) Uredbe br. 1291/2000, s obzirom na njegovu općenitost, također odnosi na situaciju u kojoj je stopa sredstva osiguranja primijenjena prilikom izdavanja dozvole na koju se primjenjuje puna carina niža od one koja se primjenjuje prilikom izdavanja dozvole na koju se primjenjuje nulta stopa carine na temelju preferencijalnih uvjeta, kao što su oni uspostavljeni Uredbom br. 958/2003.

33 S obzirom na prethodno navedeno, na drugo i treće pitanje treba odgovoriti tako da članak 35. stavak 4. točku (c) Uredbe br. 1291/2000 treba tumačiti na način da u slučaju zakašnjelog podnošenja dokaza o pravilno izvršenom uvozu, iznos koji se zadržava, za količine za koje dokaz nije bio predočen u roku utvrđenom u članku 35. stavku 4. točki (a) te uredbe, treba izračunati na temelju stope sredstva osiguranja koja je stvarno primijenjena prilikom podnošenja zahtjeva za izdavanje dozvole ili dozvola u vezi s tim uvozom. Za potrebe takvog tumačenja nebitna je okolnost da je sredstvo osiguranja položeno na temelju stope koja je viša od one koja se primjenjuje na drugi uvoz iste vrste proizvoda kao što je uvezeni proizvod, s obzirom na to da je potonji oslobođen od plaćanja uvozne carine.

## Troškovi

34 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (deveto vijeće) odlučuje:

1. **Članak 35. Uredbe Komisije (EZ) br. 1291/2000 od 9. lipnja 2000. o utvrđivanju zajedničkih detaljnih pravila za primjenu sustava uvoznih i izvoznih dozvola i potvrda o utvrđivanju unaprijed za poljoprivredne proizvode, kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 325/2003 od 20. veljače 2003., treba tumačiti na način da cilj sredstva osiguranja iz te odredbe nije samo osigurati ispunjenje obveze uvoza već također da se dokaz o uporabi dozvole predoči unutar određenog roka.**

2. **Članak 35. stavak 4. točku (c) Uredbe br. 1291/2000, kako je izmijenjena Uredbom br. 325/2003, treba tumačiti na način da u slučaju zakašnjelog podnošenja dokaza o pravilno izvršenom uvozu, iznos koji se zadržava, za količine za koje dokaz nije bio predočen u roku utvrđenom u članku 35. stavku 4. točki (a) navedene uredbe, treba izračunati na temelju**

**stope sredstva osiguranja koja je stvarno primijenjena prilikom podnošenja zahtjeva za izdavanje dozvole ili dozvola u vezi s tim uvozom. Za potrebe takvog tumačenja nebitna je okolnost da je sredstvo osiguranja položeno na temelju stope koja je viša od one koja se primjenjuje na drugi uvoz iste vrste proizvoda kao što je uvezeni proizvod, s obzirom na to da je potonji oslobođen od plaćanja uvozne carine.**

Potpisi